

Bilag

DESEMBER
1986

FOLKEKRIG

MATERIALE TIL AVDELINGSDISKUSJONEN
OM FOLKEKRIG - VÅREN 1987

Innledning

I 1979 skreiv vi følgende om "nasjonalrevolusjonær folkekrig mot sosialimperialismen" i militærprogrammet:

" En folkekrig mot en sovjetisk invasjons- og okkupasjonshær vil være en stor motstandskrig som forener alle patriotiske krefter som motsetter seg slaveri under sosialimperialismen. for å føre en sånn krig må det bygges opp folkets egne væpna styrker. Det er illusjonsmakeri å tru at den borgerlige hæren kan "omdannes" til en slik hær. Arbeiderklassen må ta ledelsen i en sånn hær, og i en sånn krig. Folket må være innstilt på å yte motstand fra første stund de nye tsarene setter foten på norsk jord. Men det vil stå overfor en mektig fiende med store ressurser. En sånn motstands- og frigjøringskrig vil derfor bli langvarig og kreve store

ofre. Folkets væpna styrker vil være svake og spredte i begynnelsen av en slik krig, men de må systematisk bygges opp til en slagkraftig, væpna styrke av folket. Vilkåret for at dette skal kunne skje, er at det bygges en stor og brei motstandsfront som forener aller virkelige, patriotiske og progressive krefter. En sånn folkehær må lære seg å anvende Mao Zedongs teorier om folkekrig og partisankrig på norske forhold. Dette er et vilkår for å føre krigen rett taktisk og strategisk, og et vilkår for å oppnå seier."

Dette er mildt sagt ganske allment. arbeidet med å konkretisere og utvikle linjer settes igang og presenteres i stor grad gjennom materialet til partidiskusjonen i 1983. (En detaljert gjennomgang vil føre for langt, derfor bare noen karakteristiska av det mate-

rialet som ble diskutert:

- en ensidig fokusering på våpen/utstyr og detaljerte framrykkingsplaner for okkupanten
- stor vekt på militærkunnskap og taktiske disposisjoner
- teorier om baseområder for folkehæren i fjellet, langt fra folk og fiende
- avvising av væpna kamp i byene. Aktiviteten her skulle i hovedsak dekke folkehærens behov. Byene ble sett på som ved- og vannbærere for landsbygda
- massearbeid en oppgave blant mange
- det ble lagt stor vekt på (folke)-KRIG - det vil si vår krig. Partimedlemmene var soldater og organisatorer, massene hadde ingen konkret betydning.

Teoretiske, men framfor alt praktiske studier tvinger oss til et linjeskifte. En folkekrig er massenes krig, massenes verk. for å forstå hvordan det skal være mulig å kaste en opvermektig okkupant ut av landet, må vi fokusere på massenes betydning og rolle i å utvikle væpna motstand og vinne seieren.

Derfor vil dette materialet konsentreres rundt nettopp det politiske massearbeidets betydning i en folkekrigsstrategi, konkretisert på arbeidet på landsbygda og i byene.

Mange andre områder kunne vært interessante å diskutere i denne sammenhengen, sånn som

- krigsfare
- hva skjer i perioden fra varsel til gjennomført okkupasjon
- militærkunst (taktiske planer)
- beredskapsorganisering/omstillingsplaner
- videreføringa av en motstandskrig til en sosialistisk revolusjon.

Dette tar vi ikke opp. Vi håper å

konsentrere diskusjonene rundt det mest grunnleggende i en folkekrig i Norge - det politiske massearbeidet.

NOEN GRUNNLEGGENDE FORHOLD

Folkekrig - en politisk krig

Folkekrigsmodellen er utvikla for å muliggjøre at en liten, svak og uorganisert nasjon kan seire over en mektig, ressurssterk og godt organisert okkupant. Hovedpoenget er å kunne nyttegjøre seg av det enorme potensialet som frigjøres når massene mobiliseres og aktivt kjemper for frigjøring.

Vi må slåss for massenes aktive medvirkning og støtte.

Fienden vil kjempe aktivt for at folk skal være passive i forhold til motstandskamp eller til og med samarbeide med seg sjøl.

Sånn sett blir dette (også) en kamp om folks huer (en politisk krig).

Men seieren vinnes ikke med ord, tanker og meninger. Det er den væpna motstanden - den militære kampen - som vil gi utfallet av krigen. Seieren som vinnes med våpen, grunnlegges på det politiske massearbeidet, massestøtten.

Omringe byene fra landsbygda

Dette prinsippet baserer seg på at fienden er sterkest i byene og svakest på landsbygda.

- Fiendens militære styrker vil være konsentrert, forlagt i og rundt byene.

- Fiendens øvrige maktapparat, som administrasjon, politiske organisasjoner, økonomiske sentra og sentra for meida, er konsentrert i byene.

-Landsbygda vil derfor gi de ytre

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs parthistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2012
rammene for muligheten til langsom styrkeoppbygging.

Teorien er altså å utvikle en folkehær på landsbygda som i utgangspunktet vil tvinge fienden til å splitte opp hæren til mange steder (fordi vi bygger opp motstand over hele landet) - og samtidig tvinge fiende til konsentrasjon i området der han har styrker (fordi vi kan nedkjempe de minste enhetene til fienden), en konsentrasjon som "frigjør" geografiske områder for oss lokalt og til slutt slå fienden i byene med hjelp fra langvarig og forberedt oppbygd væpna motstand innafra, midt inne i byene.

Jamn utvikling

Denne teorien bygger på hardt kjøpte erfaringer. Dersom det vokser opp væpna frigjørings-grupper noen få steder (2-3-4), vil fienden uten å risikere noe, konsentrere sine styrker i disse områdene og nedkjempe motstanden der. (Kameratene fra Filippinene har gjort denne erfaringen. Tanken var å konsentrere egne styrker på et lite antall steder for å bygge seg ut derfra med mer permanente baseområder. De blei angrepet og oppløst. Seinere analyserer og praksis har utvikla teorien om jamn utvikling).

Fienden får imidlertid trøbbel dersom det på 50 forskjellige steder vokser fram væpna kampgrupper. Da må fienden spre seg, konsentrasjonen av fiendens styrker vil automatisk innebære bedre operasjonsmuligheter for oss noen steder. Dette vil igjen trekke fiende mot de "heite" områdene og gi oss muligheter andre steder. I realiteten tvinges altså fienden til å splitte en stor styrke i mange små og gjøre det svært risikabelt med konsentrasjoner. Vi får på den måten muligheter til egen styrkeoppbygging.

Ved siden av å bygge fronter mange steder, legges det vekt på at kvaliteten i de forskjellige områdene også må økes jamnt. Dersom et område ligger kvalitativt langt foran de andre, vil fienden kunne høste større gevinst ved å konsentrere mot dette enn han vil tape ved å forlate andre.

Teorien om jamn utvikling omfatter derfor både det kvantitative og det kvalitative, det politiske og det militære.

Tre hovedfaser

Vi deler folkekrigen inn i tre faser:

- Den strategisk defensive fasen
- Fasen med strategisk likevekt
- Den strategisk offensive fasen.

Siden denne diskusjonen ikke vil konsentrere seg om de to siste strategiske periodene, behandler vi bare den strategisk defensive fasen.

Denne perioden deles i tre.

Apningsstadiet. Kjentetegnes ved små geriljaenheter på lagsnivå (inntil 12-14 soldater) som kjemper fritt og i liten grad kan utnytte effekten av samvirke med andre enheter. Oppbygging av egne styrker domineres av å skaffe våpen, konsolidere områder politisk og utvide egne styrker til flere områder. (Dette stadiet varte på Filippinene i 14 år.)

Mellomstadiet. Kjentetegnes ved regularisering av folkehæren. Regularisering betyr å operere med større enheter som krever andre stridsformer, mer lik den oppstillinga og de kampformene som dagens forsvar bruker. Regulær hær opererer i store enheter i motsetning geriljaen som med små enheter som bruker geriljastridsformen.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2012

I dette stadiet legges det mer vekt på militær kamp. Større avdelinger på kompaninivå (inntil 120-140 soldater) som kan engasjere større fiendtlige styrker. Partiet er utbygd på landsbygda og reellt i ledelsen for masseorganisasjonene. Balanse mellom by og land, det vil si at det er åpna politiske fronter i byene som kan være støttepunkter for geriljaen på landsbygda. (Denne perioden varte i 4-5 år på Filippinene.)

Det tredje stadiet forbereder overgangen til likevekt. Kjennetegnes ved større taktiske offensiver - politisk og militært.

Frontområder

Tidligere hadde vi ideer om å opprette permanente baseområder allerede fra starten av i folkekriegen. Nå innser vi at dette først vil være mulig knytta til perioden med strategisk likevekt.

I tråd med filippinske erfaringer tenker vi oss derimot oppretta mange **frontområder**. Størrelsen anslås til 2-3 dagsmarsjer fra "side til side", et befolkningsgrunnlag som kan fø og skjule ca. 50 soldater (ca. 1000 husstander) og et terreng som gjør det vanskelig for fienden å angripe oss. Soldatene er delt i små grupper (fra 3-10 i hver) og "flyter" hver for seg rundt i området. Det samme gjelder frontledelsen. Styrkene kan konsentreres for større operasjoner. Befolkninga i området er konsolidert politisk og organisert i legale og illegale masseorganisasjoner.

Vi behersker ikke området militært og kan ikke hindre fienden i å bevege seg der.

DET POLITISKE MASSEARBEIDET

Hvis vi skulle foreta en sammenlik-

ning (noe vi ikke skal) av AKP(m-l) og CPP (Filippinene), ville det som slo oss være forskjellen i prioriteringa av, og det faktiske, politiske massearbeidet. CPP har erkjent og nedfelt i sin politiske linje at revolusjonen er massenes verk. Erfaring gjennom 19 års væpna kamp har vist vilken betydning massenes politiske nivå har for utviklinga av revolusjonen. Dette har leda til erkjennelsen om at **det er et dialektisk forhold mellom den væpna og den politiske kampen**.

Ikke bare det ene eller det andre, ikke først det ene -. så det andre. Alltid både og! Sjølsagt med forskjellig vektlegging til forskjellige tider.

Vårt partis politikk på dette området har til tider vært prega av et miliaristisk avvik fordi vi nettopp ikke har forstått det politiske massearbeidets strategiske betydning. I "Militærskrifter i utalg", side 62 (Oktober) polemiserer Mao mot "det reinte militære synspunktet". Han skriver blant annet: "Rødehæren slåss ikke bare for kampens skyld, men for å drive propaganda ut blant massene, organisere massene, væpne dem og hjelpe dem til å opprette revolusjonær politisk makt. Uten disse måla blir kampen meningsløs, og da mister rødehæren livets rett."

Vi gjør vel ikke Mao stor urett når vi utleder at det forannevnte ikke bare er et mål, men en forutsetning for å kunne operere en folkehær i Norge.

For ethvert kommunistisk parti som setter seg som mål å lede en folkekrig vil det være ei dødslinje å ikke se sammenhengen mellom det politiske og det militære arbeidet.

Kampen om folk ideer, kampen for å utvikle massenes politiske nivå må

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2012
skje gjennom et langsiktig, planlagt og organisert politisk massearbeid.

Ingen sak er for liten, ingen sektor så uinteressant, intet sted så lokalt at det ikke kan bygges en organisasjon rundt krav. Det er viktig på Filippinene og det er viktig hos oss å tøye legalitetens grenser så langt som mulig. Med legalt kamp mener vi ikke nødvendigvis lovlig i bokstavelig forstand. Vi mener de politiske organisasjonene og aksjonsformene som fienden faktisk er nødt til å akseptere.

For eksempel: I et okkupert Norge mangler lærerne kritt og blyanter, arbeidere mangler verktøy, butikken mangler mjølk. Vi må organisere harmen over mangler på mange områder til krav retta mot okkupanten. Spontane demonstrasjoner utafor supern, petisjoner og demonstrasjoner til myndighetene. Vil mødrene som demonstrerer foran butikken bli skutt? Fengsla? Kanskje, men sannsynligvis ikke. Under fascisme og okkupasjon vil det være mulig å tøye legaliteta til "alt som ikke uttrykkelig og detaljert er forbudt - er lov". Dette skjedde i stor utstrekning under Marcos fascistiske diktatur på Filippinene. Det må skje hos oss også!

Et stort omfang av "legale" organisasjoner basert på velferdskrav, rettferdskrav og kanskje også politiske krav gir mulighet for å organisere de illegale masseorganisasjonene - frigjøringsfrontens grunnorganisasjoner. Her vil plattformen være:
Aktiv og bevisst politisk motstand, for sjølråderett og støtte til den væpna kampen.

Som det tredje nivået kommer partiet: Ledere, lærere og organisato-

rer. Vi ser de naturlige rekrutteringsmulighetene av de mest framrkedne fra det ene til det andre til det tredje nivået i organisering.

Det er dette organiserte massearbeidet som vil gi oss mulighet til å utvikle massenes politiske nivå. En organisering som tar utgangspunkt i det lokale, en sak, en sektor og utvikles gjennom kamp til regionalt, nasjonalt, flere saker, flere sektorer, politiske krav og linjer.

Noen tenker kanskje "Ja, ja, vel og bra, men ikke i denna verden. Forholdene rundt meg nå tyder ikke akkurat på at dette lar seg gjøre."

Vel, vi har få, men noen erfaringer sjøl som tyder på at dette er mulig. Men det er gjort andre steder! Veien til frihet og sosialisme går gjennom en slik kamp. Det går ingen annen vei. Så enkelt og så vanskelig er det.

Landsbygda

AKP er til det ekstreme et byparti. Vi har omtrent ikke feste utafor byer og urbane områder. Det er dessverre lite som tyder på at denne situasjonen skal forandre seg radikalt. Følgelig må vi i våre planer basere oss på at kader fra byene må gjøre det politiske grunnarbeidet i aktuelle frontområder.

Sjøl om vi lever i et høyt utvikla imperialistisk land er det fremdeles sånn at blod er tjukkere enn vann. Mange partimedlemmer har røtter - slekt, i aktuelle frontområder. Mange partimedlemmer må av sikkerhetshensyn reise fra byene under en okkupasjon. Det vil ikke bli tilfeldig hvor de reiser.

Sjøl om noe av det nødvendige arbeidet kan gjøres i dag, så la oss forutsette at det ikke er gjort.

Ei lita gruppe (2-3 stykker, på Filippinene kalte de det væpna propagandagrupper) med basis (familie, venner, jobb) i området analyserer området sammen med lokale kontakter: Økonomi, politikk, klasser, fiendtlige sympatier. De danner ei gruppe som har som mål å forberede hele området på å være vertskap for frigjøringshæren. De starter bygginga av masseorganisasjoner (kvinne-, bonde-, arbeider- og ungdomsorganisasjoner) med basis i lokale krav og behov, men med siktemål å løse folkehærens behov.

Dette vil sjølsagt ta tid. utviklingstakta vil bestemme hvor mange soldater som kan oppholde seg der og hvor omfattende militære aksjoner som kan gjennomføres. Et helt sentralt spørsmål er i vilken grad folk vil tåle represalier som helt sikkert vil bli satt inn av fienden og være harde eller milde avhengig av de militære operasjonene folkehæren setter igang. Massenenes politiske nivå vil være avgjørende for om virkningen skal bli passivitet eller styrka kampkraft.

Først når et område anses som konsolidert politisk, det vil si at flestparten av innbyggerne er organisert i legale eller illegale masseorganisasjoner, at det eksisterer en bevisst ledelse (partiavdeling), at det ikke finnes fiendtlige agenter eller overløpere (alle disse er nøytralisert) kan området ses på som en etablert front.

Hvilke oppgaver må løses i frontområdet?

I den fasen av folkekrigen hvor

geriljaenhetene ikke kan ha faste baser, men må flytte rundt i et område, vil massene være de eneste som kan dekke folkehærens behov for husrom og skjul
mat og klær
etterretning
transport
sanitet
produksjon
lagring/depoter
rekruttering.

Befolkninga kan ikke tvinges til å dekke disse behova. Massenenes politiske nivå vil avspeile seg i kvantitet og kvalitet med hensyn til hvordan disse oppgavene løses.

Byer

I Norge har vi få store byer og mange små. Det følgende har den svakhet at det er skrivi ut fra kunnskap om Oslo. Følgelig vil ikke alt automatisk være like "greit" i Kongsvinger.

Noen fakta:

- byene vil være fiendens bastioner
- bybefolkninga vil være lengst i fiendens vold
- størstedelen av befolkninga i Norge bor i byer og tettsteder
- partiet har i dag sin styrke i byene
- folk i byenes får sine materielle kår drastisk forverra under en okkupasjon.

Tidligere ble partiets oppgaver i byene fokusert på propaganda, forsyning og rekruttering - som ved og vannbærere for landsbygda. Vi avviste bygerilja - væpna kamp i byene - som eventyrpolitikk.

Nå vil vi understreke nødvendigheten av oppbygging av bygerilja og væpna kamp i byene på et bevisst, politiske massearbeid i byene og en

Dette materialet vil konsentrere seg om det politiske arbeidet, ikke på den væpna motstanden i byene.

Det ville vært ei dødslinje for oss å overlate folk i byene til fiendens vold og propaganda. Halvparten av befolkninga passive i forhold til eller til og med mot væpna frigjøringskamp blir et kjempehøl det ikke er mulig å tette i en folkekrig.

Situasjonen i byene

Ved sida av den politiske og militære undertrykkinga vil folk i byene få drastisk forverra levekår. Knapphet eller helt bortfall av varer og tjenester vi aldri har erfart før i Norge blir en realitet. Sultne unger - unger som ikke får den næringa de er vant til, bortfall av trygder og sosial støtte, mangel på olje og drivstoff, parafin, ved, elektrisitet til oppvarming. For store deler av befolkninga vil dette få form av sult og hard nød.

Organisering

Med utgangspunkt i folks materielle (og politiske) situasjon må vi organisere motstandskampen. Det vil vere grunnlag for sjølhjelp og nabo-hjelporganisasjoner. I borettslag, velforeninger, bydeler, fagforeninger. Oppdyrking av grøntarealer, fordeling av klær og brensel. Poenget er å organisere folk, tenke utdanning. Peke på hvor skylda ligger for elendigheta. utvikle vilja til å slåss mot okkupanten - for sjølråderett og frihet.

Vi veit ikke om det blir "lov" å organisere nabosamvirke, men vi må kjempe det fram.

Blant folk vil det raskt peke seg

ut framskredne elementer som kan lede denne typen arbeid. Disse må rekrutteres inn i frigjøringsfronten - de illegale masseorganisasjonene.

Gjennom slik organisering må folk ibyene vinnes fra passivitet til aktivitet og støtte til den væpna frigjøringskampen. Det er et stort poeng at politisk kamp i byene - streiker, demonstrasjoner, andre masseaksjoner, binder fiendens styrker og oppmerksomhet til byene, slik at fienden ikke kan konsentrere alt på å slå ned den militære kampen på landsbygda.

Etterhvert blir det en viktig tak-tisk faktor å kunne samordne "sivile" aksjoner i byene med militære aksjoner på landsbygda.

Væpna kamp i byene

Under den strategiske defensiven vil væpna kamp i byene ikke være dominerende. I åpningsfasen vil vi i høyden være i stand til spredte sabotasjeoppdrag. Oppretting av permanente bygeriljagrupeer som opererer og bor i byene krever et enormt solid massearbeid. Massestøtten, omfanget av den, bredden og dybden i den vil være avgjørende for hva slags aksjoner som kan gjennomføres militært i byene.

Kvaliteten på massebevegelsen har betydning for hvor mye folk kan tåle av represalier, hvor store og hvor mange væpna grupper som kan operere illegalt i byene, hvor lenge de kan oppholde seg der, etterretning og planlegging. Folk må være buggere mellom fiende og bygeriljaen.

Dette viser betydninga av den politiske kampen i byene. Den er ikke bare viktig i seg sjøl, men den er også forutsetninga for væpna kamp i

Hva gjør vi nå?

Gjennom flere år har partiet slitt med motsigelser i forhold til den prioritertinga krigsforberedende arbeid skal ha. Beredskapsarbeid kontra parlamentarisk arbeid, hensynet til krigsforberedelser og behovet for mange partiaktivister i klassifiseringsdiskusjoner og lignende utslag.

Det er reelle motsetninger i dette, i antall folk som gjør hva, tida som skal brukes osv.

Men disse motsigelsene har også blitt særlig skarpe fordi vi ikke har hatt et strategisk perspektiv på det krigsforberedene arbeidet, ikke visst helt hvor vi skal.

Muligheten til å lage revolusjon i Norge hviler, akkurat som muligheten til å vinne en folkekrig, på det politiske arbeidet og massestøtten partiet har. Å legge vekt på bevisst, organisert massearbeid i dag tjener dagskampen, krigsforberedelser og revolusjonen i Norge.

Partiet i dag er for lite til å løse alle de oppgavene dagskampen stiller. Vi er åpenbart for få til å løse alle de oppgavene krig og

Partibygging er stilt på dagsorden i planene. Dette står ikke i motstrid til krigsforberedende arbeid. Tvert imot. Når det gjelder hvordan partiet skal styrkes, vil det være viktig krigsforberedende arbeid å jobbe seg inn på spesielle arbeidsplasser, viktige boligområder og ikke minst, gro røtter på landsbygda og fortrinnsvis i de områdene som peker seg ut til fronter i en krig.

Lokale eksempler

I tillegg til dette materialet, vil de fleste distriktsstyrer utarbeide konkret, lokalt materiale til diskusjonen. Den bør konsentreres om de lokale forslaga til militære fronter utafor byene og til de politiske oppgavene som skal løses i byene. Avdelingene bør legge vekt på å diskutere hvordan disse løsningene vil virke i forhold til at dette er massenes krig. Er det nødvendig massegrunnlag i de aktuelle frontene? Kan vi operere militært i fronten? Hvordan kan avdelingene gripe an arbeidet lokalt i byene hvis en krig bryter ut.

Et eget problem er hva vi kan gjøre i dag for å gi partiet og folk best mulig kort på handa dersom Norge blir okkupert.

